

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Physicam, siue Scientiam de Corpore naturali

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

Cap. I. Quid sit vnio physica in communi?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95236](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95236)

verò solam ultimam. Ita Philoponus, Venetus, Ianduntis, Zabarella, & alij antiquorum. Verum hæc sententia videtur damnata in octava Synodo generali, quæ est Constantinopolitana quarta, Canone 11. ibi. *Apparet quosdam in tantum impietatis venisse, ut homines duas animas habere dogmatizent: talis igitur impietatis inuētores, & similes sapientes, cum veteris, & noui Testamentum, omnesque Ecclesie Patres unam animam rationalem hominem habere asseuerent, sancta, & vniuersalis Synodus anathematizat.* Et ibidem: *neo duas animas esse dicimus in vno homine: sicut Iacobus, & alij Syrorum scribunt; unam animalem, qua animetur corpus, & innista sit corpori: & alteram spiritualem qua rationem ministret: sed dicimus, unam esse eandemque animam in homine, quæ & corpus sua societate viuificet, & semetipsam sua ratione disponat.* Hactenus Concilium.

24 Ab eadem etiam veritate stant August. Damascenus, & Hieronymus apud Patrem Suarez disput. 11. Metaphysica sect. 10. à numero 24. Quos tum ipse, tum etiam Huradus disp. 1. de anima sect. 4. ac plerique nunc Scholastici sequuntur. Præterea: gradus illi diuersi nimirum esse vegetabile, sensibile, & rationale possunt virtualiter tantum distingui, vt in Metaphysica ex professo ostendimus: cur ergo formas realiter distinctas postulent, quibus attribuantur? Rursus varij gradus metaphysici desumuntur à materia etiam ex parte, vt esse, animal, sensibile &c. at materia ob id realiter in composito multiplex non est, nisi ad summum extensiuè: Similiter ergo forma substantialis hominis aut equi v.g. multiplex non erit, nisi ad summum extensiuè. Demum: si pro varietate illa operationum discurrendi, sentiendi, & vegetandi tres animæ in homine essent, sanè infinitæ in eo formæ substantiales realiter distinctæ essent collocandæ: cum operationes specie diuersæ, cognitiones nimirum, volitiones, vicationes, durationes, & actiones, quas efficere potest, sint non tot quin plures, seu synecathegorematice infinitæ.

25 Hucusque argumenta contra naturalem impossibilitatem plurium formarum substantialiū etiam subordinatarum in eadem materia. Porro contra compossibilitatem miraculosam plurium formarum substantialium etiam contrariarum in vna materia obiectis, non posse dari vnus effectus formalis duas causas formales etiam de potentia absoluta: at darētur in nostra sententia: etenim si v.g. forma ignis, & forma ligni forent simul in eadem materia, ignis, & lignum hoc ipso essent vna per se substantia: sed in ea essent plures formæ, seu causæ eius formales: ergo &c.

26 Verum negandum est, tum ignem, & lignum fore vnā per se substantiam, aut naturam: Ad hoc enim oporteret, eorum formas inter se vniri: at non tam inter se, quam cum materia vnirentur; ergo &c. Rursus, etsi vnirentur inter se, nihilominus ad vnus per se naturæ, siue substantiæ compositionem, essent incapaces; propter vtriusque videlicet, complementum, & integritatem in ratione formæ substantialis. Quin etiam affirmari tunc minimè posset, ignis simul est lignum, aut è conuerso. Ideo enim vera est hæc propositio, Deus est homo, & è contrario, quia vnio hypostatica facta est in persona, adeoque rectum hominis, & Dei, nempe persona, est idem: consequenter dicere, Deus est homo, non aliud dictu est, quam persona habens Deitatem est persona habens humanitatem: atqui in præsentī hæc ratio non procedit: vnio namque ligni, & ignis fieret in materia, quæ se sola non est rectum corporis naturalis: proinde, quamuis tum materia ignis esset

materia habens formam ligni, non ob id verum esset, lignum esse ignem, aut è conuerso.

TRACTATVS VIII.

De vnione partium componentium essentialiter corpus naturale.

CAPVT PRIMVM.

Quid sit vnio physica in communi?

NIO physica est summa communicatio conceptuum realiter distinctorum: siue ea, qua inter conceptus realiter distinctos, maior intercedere nequit. Cuius rei gratia nota, conceptus realiter distinctos multifariam vtrò, citroque communicari posse: etenim causa, qualiscunque sit, vbi ad effectum concurrat ei sese quodammodo communicat; effectusque, participatio causæ, dici consuevit. Deinde omnis res in tempore, & loco existens spatio temporis, & loci sese communicare; & immiscere, illudque intimè replere dicitur. Vterius, & eodem fermè redit, in aceruo lapidum alij alijs aggregantur, & veluti communicantur. Insuper in exercitu, ciuitate, & republica, aut communitate quauis ordinata, quis neget esse quandam communicationem, partium, tum inter se, tum respectu totius communitatis: Rursus voluntas, cum bonum aliquod appetit, in illud fertur, eique se communicat, & affectiuè vnit. Præterea intellectus, vbi obiectum aliquod cognoscit, illud sibi repræsentat, & intentionaliter vnit, ac proinde illi se communicat. Cæterum, quia nulla communicationum istarum summa est, eaque, qua inter res distinctas maior esse nequeat, idè nulla illarum est vnio physica, sed aut virtualis, aut præfentialis, aut aggregationis, aut ordinis, aut affectiua, aut intentionalis, aliæque eiusmodi.

Quò superior definitio vnionis physicæ plus innotescat, aliquæ contra eam difficultates sunt dissoluendæ. Obiectis ergo aduersus illam primò. Vnio inter materiam v. g. & formam substantialem hominis alteriūve animantis est physica, & vera vnio: & tamen non est summa communicatio conceptuum, aut extremorum realiter distinctorum; nam personarum diuinæ realiter distinguuntur, suntque numero tres, vt fide sanctum est: alia verò ex parte communicantur inter se, ac sunt in se inuicem per verissimam circuminfectionem. *Quid distrabis*, inquit Hilarius lib. 3. de Trinitate, *Filium à Patre? vnus sunt*, scilicet is qui est, nihil habens, quod non sit etiam in eo, à quo est. Et Lactan. eius lib. 4. diuin institut. cap. 29. *Quidquid est in Patre ad filium transfudit.* Eodem modo loquuntur alij Patres, & scholastici quos latè refert, & sequitur eruditissimus P. Didacus Ruiz de Trinitate disp. 107.

Tum sic: communicatio diuinarum Personarum est communicatio extremorum realiter distinctorum: atqui est maior communicatio, qnam quæ visitur in materia, & forma substantiali physicè vnitis: personarum namque diuinæ, quantumvis relatiuè distinctæ, communicant in eadem natura, & essentia, cum tamen materia, & forma substantiales vnitæ diuersas nihilominus essentias, ac naturas retineant: ea-

rum ergo vnio physica non est summa communicatio, quæ dari potest inter res realiter distinctas, sed potius aliam maiorem permittit. Respondeo, definitionem nostram ita intelligendam esse, vt vnio physica sit summa communicatio rerum realiter distinctarum, distinctione quidem adæquata & identitatem etiam in tertio excludente: quamuis autem inter personalitates diuinas inadæquate tantum distinctas, & in tertio identificatas maior hoc ipso detur communicatio; quam ea, vi cuius materia, & forma communicantur inuicem; at inter res realiter adæquate distinctas, & ne in tertio identitatem habentes maior dari nequaquam potest: proinde vnioni physice materiam, & formam substantialem necienti conueniet apprimè, definitio vnionis à nobis tradita.

4 Obiicies contrà eam secundò, vnionem hypostaticam esse communicationem extremorum realiter etiam adæquate distinctorum, nempe humanitatis, & Verbi diuini; & esse maiorem quauis alia communicatione, qua vel materia formæ substantiali, vel hæc accidenti, vel vna pars materiæ, formæ substantialis, aut formæ accidentalis, alteri comparti communicatur: Ita Bernard. lib. 5. considerat. ad Eugen. vbi sic loquitur; *Verum hæc omnia* (scilicet genera vnionum creatarum, quarum mentionem fecerat) *quid ad illud summum, atque, vt ita dicam, vnicè vnum, vbi unitatem consubstantialitatis facit? huic vni quoduis illorum si affimiles, erit quoquo modo vnum, si compares, nullo. Igitur inter omnia, quæ rectè vnum dicuntur arcem tenet, unitas Trinitatis, qua tres personæ vna substantia sunt: secundo loco illa præcellit, qua è conuerso tres substantie vna in Christo persona sunt.* En docet, non solum communicationem diuinarum personarum esse maiorem quauis alia creata, vt superius positum est, sed etiam communicationem factam vi vnionis hypostaticæ superiorem esse, ac maiorem quacunque alia facta per cæteras vniones: aut ergo cæterarum vnionum nulla est propriè vnio; quo, quid magis absurdum? aut vnio vt sic non benè definitur summa communicatio, &c. cum vnio materiæ v. g. & formæ sit vnio physica, & vera, & tamen non sit summa communicatio, de qua supra; eo quod communicatio facta per vnionem sit ea, vt dictum est, longè maior.

5 Respondeo, sermonem nobis esse in nostra definitione de communicatione summa ex parte modi communicandi, non verò ex parte rei communicatæ: at vnio materiæ, & formæ, aliorumque extremorum est summa ex parte modi communicandi, & non minor communicatione facta per vnionem hypostaticam, cum hæc non intimius sua vniet, & communicet inuicem extrema, quam facit vnio, quæ reperitur inter materiam, & formam, similiaque extrema; solumque vnio hypostatica dicitur esse maior communicatio, quam alia vlla creata; maior, inquam, ex parte rei communicatæ, quia maius bonum communicat, vt docent B. Thomas opuscul. 6. & 3. p. qu. 1. art. 1. corp. & Alensis 3. p. qu. 2. membro 3. pluresque alij Theologi. Quæ cum ita sint, excellētia vnionis hypostaticæ, cuiusque in ratione communicationis maxima perfectio haud tollet, quominus vnionum inferiorum quæcunque dici etiam possit quodammodo summa communicatio, sicut ad nostram vnionis definitionem partici pandam oportet.

6 Contra quam obiicies tertio. Vnio continuatiua duorum extremorum in locis contiguis, sed tamen diuersis, existentium est vera vnio: & tamen non summa communicatio eorum extremorum, sed potius

minor ea communicatione, qua communicantur inuicem extrema penetratiue vnita, & in eodem loco vi vnionis existentia: ergo, &c. Respondeo, definitionem nostram sumendam esse cum distributione accommodata, non verò absolute: vt eius sensus sit, vnionem extremorum in locis diuersis existentium esse summam, quæ dari potest inter extrema, quibus debentur, continguntque diuersa loca: & vnionem extremorum in eodem loco existentium esse maximam, quæ reperiri potest inter extrema in eodem loco penetrata: hoc autem pacto optimè defendi potest, vnionem continuatiuam esse summam communicationem extremorum realiter distinctorum, vt expendenti perspicuum erit.

7 Obiicies denique quarto. Modus (v. g. vbicatio, vt aliqui putant) magis communicatur rei, cuius est modus, quam forma substantialis, materiæ primæ: harum ergo vnio haud erit summa communicatio extremorum realiter distinctorum: & sic huiusmodi definitio vnionis est nulla. Antecedens probatur, quia modus inseparabiliter vnitur rei modificatæ: forma autem substantialis separabiliter: ergo &c. Respondeo, sicut ad præcedentem obiectionem, si definitio nostra distribuatur accommodatè, conuenire eam possit vnioni inter res absolutas, estd harum, dum vniuntur, minor sit communicatio, quam rei, & modi. Quid enim? si, vt dictum est, definitionis sensus sit, vnionem inter res absolutas esse summam communicationem, quæ dari potest inter res absolutas: & vnionem inter res non absolutas, sed modalem vniam, alteramque absolutam, esse quidem summam communicationem, quæ reperitur inter extrema eius generis.

8 Aut paulò aliter dico, definitionem nostram virtute esse talem: vnio est summa communicatio conceptuum realiter absolute distinctorum: id est, qua inueniri nequit inter extrema realiter absolute distincta. Definitio autem ita intellecta conuenit vnioni inter materiam, & formam, aliaque extrema similia: patet enim, quod ita communicentur, vt non possit dari maior communicatio inter conceptus distinctos realiter absolute, quamuis fortè dari possit maior inter conceptus, qui nonnisi realiter, modaliter distinguuntur. A fortiori etiam ea definitio verificatur de vnione inter rem, & modum: quid enim exploratius, quam ita vtrumque communicari, vt nullæ duæ res absolutæ, siue realiter absolute distinctæ magis communicentur inuicem?

CAPVT II.

De nonnullis attributis vnionis physica: de quæ aliis eius definienda modis.

9 IN primis de ratione vnionis physica est, vt sit intrinseca cuius extremo vnito: siquidem communicatio summa eo ipso intrinseca esse debet: aliàs, si extrinseca esset, sanè non summa, sed infra summam, & intrinsecam esset: at omnis vnio physica summè communicatur cui libet extremo vnito, & ita, vt inter res distinctas nequeat esse maior communicatio. Recentiores nonnulli oppositum defendunt; asseruntque vnionem hypostaticam esse intrinsecam humanitati, extrinsecam vero verbo: eo quod vnio illud extremum, cui intrinseca est, vel ratione sui, vel ratione alterius extremi formaliter perficiat, illudque melius, aut deterius se habere efficiat: at verbum diuinum ratione vnionis hypostaticæ, extremique creati